

«ВАШ СЫН — ГЕНІЙ!»

А вы ўжо прыбралі навагоднюю ёлку? Так гучыць адно з самых папулярных пытанняў у сацыяльных сетках у гэтым месяцы. Мы сваю самаробную драўляную схавалі на антрэсо-лі толькі на мінулых выхадных. Разам з ёй знялі з вокнаў і сцен ды склалі ў скрыні да на-

ступнага года рознакаляровыя агенчыкі, папяровыя сняжынкі, падсвечнік з Дзедам Марозам... Са святочнай аздобы на кухні засталася толькі расцяжка з ільняных сцяжкоў, якую я пашыла сама яшчэ восенню, перад днём нараджэння сына. Вырасыла яе пакінуць — як напамін пра тое, што не варта адмаўляцца ад сваіх жаданняў проста таму, што хтосьці ў нас не верыць.

Кожны дзень, глядзячы на тую расцяжку, згадваю, як моцна я спачатку загарэлася яе пашыць. Як уяўляла, што буду ўпрыгожваць ёю пакой падчас сямейных святаў. Абавязкова хацелася зрабіць тую гірлянду менавіта самой. Бо не па чутках ведаю, што ніякая купленая рэч не будзе так радаваць, як зробленая ўласнаруч... І вось пасля працы я, натхнёная, забегла ва ўнівермаг: думала, хуценька куплю тканіну. Але завісла там больш як на гадзіну. Доўга не магла вызначыцца з колерам, а потым у працэсе выбару наогул засумнявалася, што змагу пашыць тыя сцяжкі. Я ж ніколі гэтага не рабіла. А раптам не атрымаецца? А льняная тканіна не танная... У гэты момант патэлефанавала прыяцелька. Я неабдуманна падзялілася з ёй сваёй распаччу. І пачула катэгарычнае: «Я б на тваім месца не замарочвалася, а купіла б што-небудзь гатовае». Тым самым усяліла ў мяне яшчэ большыя сумненні і нявер у свае сілы. Я паклала трубку і пачала шукаць у інтэрнэце гатовы вяртыт расцяжкі. Але, як цяпер разумею, на шчасце, не знайшла таго, што мне спадабалася б. У выніку ўсё ж купіла два адрэзы жоўтага і гарчычнага лёну і, стомленая ды спустошаная, выйшла з крамы.

Калі села майстраваць з паперы выкрайкі-трохкутнікі, а потым выразаць іх з тканіны, зноў засмуцілася. Я ж планавала спачатку рабіць аднаслойныя сцяжкі, хуценька абмятаўшы краёчкі на швейнай машыны. Але тканіна вельмі моцна сыпалася... У выніку прыйшлося спыніцца на двухслойных трохкутніках. Але апошнія, пасля таго, як я іх вывернула на добры бок, выглядалі, мякка кажучы, зусім не так, як я задумвала. Карацей, раз дзесяць парывалася са слязамі на вачах усё кінуць, але потым зноў брала сябе ў рукі і працягвала. Калі я была ўжо на мяжы правалу, веру ў свае сілы мне падарыў чатырохгадовы сын. Ён так узрадаваўся, калі ўбачыў штук сорок яркіх «шапачак», якія я ў распачы раскідала па падлозе! І адразу знайшоў ім прымяненне: надзеў на сваіх драўляных лосікаў, зайчыкаў ды вавёрак, якія адразу сталі нагадваць маленькіх казачных гномікаў. У гэты момант у пакой зайшоў муж і сказаў: «А чаму ты так расперажывалася? Хто сказаў, што твая расцяжка павінна быць ідэальнай трохкутнай формы, як ва ўсіх? Асабіста мне падабаюцца гэтыя ўнікальныя вясёлыя шапачкі-гномікаў». Расцяжку я дашыла ў той жа вечар, і цяпер яна для мяне самая прыгожая ў свеце. Бо сімвалізуе маю перамогу над уласнымі сумненнямі. А таксама нагадвае аб тым, што самае галоўнае — захоўваць веру і трымацца выбранага шляху, калі гэта шлях Любві. Верыць у сябе і сваім прыкладам натхняць свайго сына.

Магчыма, хтосьці з вас ужо чуў неверагодную гісторыю пра тое, як адзін маленькі хлопчык вярнуўся са школы і перадаў маці пісьмо ад настаўніка. Яна прачытала яго і заплакала. Хлопчык вельмі здзіўіўся і спытаў, што было напісана ў гэтым пісьме. Мама зачытала ўслых: «Ваш сын — геній. Гэта школа надта малая і тут няма настаўнікаў, здольных яго чамусьці навучыць. Калі ласка, вучыце яго самі». ...Праз шмат гадоў пасля смерці маці ён пераглядаў старыя сямейныя архівы і наткнуўся на тое самае пісьмо, якое калісьці прынёс са школы. Адкрыў яго і прачытаў: «Ваш сын — разумова адсталы. Мы не можам больш вучыць яго ў школе разам з усімі. Таму рэкамендуем вам вучыць яго самастойна дома». Хлопчыка звалі Томас Эдысан, і да таго часу ён ужо стаў адным з найвялікшых вынаходнікаў стагоддзя. Эдысан прарыдаў некалькі гадзін запар. Затым ён запісаў у свой дзёнік: «Томас Алва Эдысан быў разумова адсталым дзіцем. Дзякуючы гераічнай маці ён стаў адным з найвялікшых геніяў свайго стагоддзя»...

Я плачу штотараз, калі перачытваю гэту гісторыю ў сваім нататніку. І не стамляюся захапляцца неверагодна мудрай мамай, якая не апусціла рукі. Замест гэтага яна падарыла свайму «асабліваму» сыну крылы...

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.

«Жанчына шчаслівая, калі ёсць на каго абaperціся»

«ЧАТЫРЫ мушкетёры і іх спадарожнікі: сальманелёз, парадантоз і астазахандроз...» Так з гумарам, невычарпальным пазітывам і вялікай любоўю, кранальна і шчыра расказвае гамлячанка Алена БАРТНОЎСКАЯ пра сваю сям'ю, у якой любімай справе жыцця — медыцыне — прысвяцілі сябе тры пакаленні. Усе даказваюць, што доктар — не толькі гучыць ганарова, але і выглядае вельмі стыльна і прыгожа!

Любоў да прафесіі — у спадчыну

— Мая маці Зінаіда Сцяпанавна Філімонцава — зубны ўрач, — прадстаўляе першаадкрывальніцу сямейнай дынастыі медыкаў з Гомеля Алена Бартноўская. — Мама больш за 50 гадоў у прафесіі і цяпер працягвае працаваць і вельмі любіць сваю справу. Яна заўсёды была для мяне ўзорам чалавека, які сапраўды на сваім месцы, у сваёй прафесіі, яе шануюць, паважаюць калегі і пацыенты.

Алена БАРТНОЎСКАЯ (другая злева) з мамай і дочкамі.

З дзяцінства я была пераканана, што чалавек у белым халаце — гэта гонар. І любіць сваю працу ў нашай сям'і — зразна.

Медыцынская справа ў гэтай сям'і пакуль што ідзе толькі па жаночай лініі. Сама Алена Пятроўна — урач-інфекцыяніст, намеснік галоўнага ўрача па лячэбнай рабоце Гомельскай абласной інфекцыйнай клінічнай баль-

ніцы. Старэйшая дачка Алены Пятроўны — Юлія — неўролаг. Яна працуе ў Гомельскай абласной кансультацыйнай паліклініцы. Малодшая дачка Аліна — студэнтка Віцебскага медыцынскага ўніверсітэта. Бабуля Зінаіда Сцяпанавна пераманіла яе ў сваю спецыяльнасць: дзяўчына вучыцца на стаматолага.

— Так, мы прадстаўнікі розных спецыяльнасцяў.

У свой час, калі мае дзяўчыны вызначаліся з выбарам прафесіі, не здолела прапанаваць нічога лепшага, чым урач. Ведаю ўсе падводныя камяні і цяжар, адказнасць гэтай няпростай працы і не ўяўляю нічога лепш, чым прафесія ўрача, — пераконвае Алена Пятроўна.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)

Розныя-роўныя

Дзіцячы садок — тэрыторыя для ўсіх,

або Да кожнага малага можна падабраць ключык

НАШЫ карэспандэнты наведлі дзіцячы садок № 302 горада Мінска, дзе паняцце «інклюзія» ўжо даўно перастала быць ілюзіяй. Мы завіталі ў адну з трох інтэграваных груп, дзе разам са звычайнымі хлопчыкамі і дзяўчынкамі вучацца дзеткі з аўтызмам.

Пра сенсорны пакой, візуальны расклад дня і талерантнасць

Калі мы зайшлі ў групу, дзеткі якраз вярталіся з прагулкі. Я зазіраю ў раздзявальню і лаўлю на сабе сур'ёзны позірк хлопчыка. «Прывітанне», — усміхаюся і махаю яму рукой. Хлопчык распылаецца ва ўсмішчы і махае мне ў адказ.

— Госці! Госці! — не хавае ён сваёй радасці.

— Ты памахаў цёці, малайчына, — хваліць яго выхавацелька.

— Андруша — вельмі дабрадушны хлопчык, — кажа загадчыца дзіцячага сада № 302 Юлія ДЖЭЙГАЛА. — Калі ён прыйшоў да нас пяць год таму, зусім не размаўляў. Цяпер, як бачыце, прагрэс навідавоку. Галоўнае, што яму хочацца больш гаварыць.

Юлія Сяргеёўна звяртае нашу ўвагу на тое, што ўся прастора ў групе візуалізаваная. Паўсюль — у раздзявальні, каля ракавіны — вісяць заламінаваныя карцінкі-падказкі: што надзець на прагулку, як правільна памыць рукі. Акрамя таго, у кожнага дзіцяці з асаблівасцямі ёсць свой расклад дня ў малюнках.

— У адных ён больш падрабязны, у другіх — больш сіцлы. Калі дзіця ведае, што пасля занятку з настаўнікамадэфектолагам будзе прагулка, а пасля абеду — сон, радзей здараюцца нежаданыя паводзіны, зрывы. Як бачыце, да кожнага такога візуальнага «планшэту» на ліпучках мацуецца не толькі фота дзіцяці, але і фота выхавацеля, які ажыццяўляе яго персанальнае суправаджэнне. За кожным выхаванцам замацаваны па два выхавацелі. Яны мяняюцца пазменна... Дзеці, а давайце

Загадчыца дзіцячага сада № 302 Юлія ДЖЭЙГАЛА паказвае свае аўтарскія распрацоўкі дыдактычных гульняў для дзетак з асаблівасцямі.

пакажам нашым гасцям ваша любімае месца! Зусім нядаўна ў нас па рэкамендацыі начальніка ўпраўлення па адукацыі адміністрацыі Савецкага раёна Інесы Мікалаеўны Сабаленкі з'явіўся сучасны сенсорны пакой. Дзеці вельмі любяць у ім бавіць час, бо тут цудоўная атмасфера і шмат новых гульняў.

(Заканчэнне на 2-й стар. «СГ».)